

Царството на царя Миръ бѣше цѣлия свѣтъ, а въ него много създания копнѣха за освѣжителната роса на Щастието. И царь Миръ обичаше да ходи по обширния свѣтъ, защото дѣто неговитѣ поданици пиеха отъ росата на неговия дѣхъ, тамъ животътъ биваше щастие. Тамъ птицата не бѣгаше отъ човѣка, вълкътъ не нападаше плашливитѣ сърни, нито пѣкъ змията хапѣше нѣкого. И затова поданицитѣ винаги пожелаваха на своя царь да бжде, вѣчно живъ, вѣчно здравъ!

Далечъ, далечъ отъ царството на царя Миръ върху една малка небесна звѣздица живѣеше царь Свадъ. Той имаше грозна желѣзна ржка—винаги готова плѣсница, и голѣми гнѣвни очи, които винаги гледаха мрачно. Набръчканото му чело и медно-жълтеникавото лице още при неговото раждане бѣха тѣй свадливи на гледъ, че и самата майка природа се уплаши. И не иска тя още тогава да го остави да пакости на земнитѣ жители, затова го изпрати върху онази малка небесна звѣзда. А за да не му е мжно, дала му бѣ за другарка Злобата. Тя винаги се мръщеше като своя мжжъ. Цвѣтътъ на нейното лице бѣше сивъ като пепель. И добрѣ е направила майката природа, дѣто е изпратила тѣзи двѣ сжщества върху онази звѣзда небѣсна, защото подъ всѣка тѣхна крачка поникваше цвѣтецъ, кървавоаленъ, който се казваше **Страдание**. Това цвѣте биваше винаги оросявано отъ **Жалостъта**, роса идяща отъ дѣха на царь Свада и царица Злоба.

Тежко и непоносимо бѣше царуването на царь Свада. Той пжтуваше по своето малко царство съ лице винаги мрачно и строго и непрѣстанно заплашваше съ огромната си плѣсница. Царица Злоба пѣкъ непрѣстанно ругаеше дѣ кого стигне, дѣ кого срѣщне. Коситѣ на всички хора настрѣхваха. Даже и самото дворянство на царя